

A drezdai bombázás.

B.L.1970.07-12.XXIII.évf.07-12.sz.64-65.o.

Mindnyájan emlékszünk a szörnyű drezdai bombázásra, mely 1945.02.13-án történt s a nsgy német várost az angol légierő eltörölte a föld színéről.

A tragédiában mi cső-ök is érdekeltek vagyunk, mert Drezdában a többszázezer halott közt kitelepített cső. bajtársaink és hozzátartozóink voltak. A szörnyű tragédiát egy életben maradt alhgy bajtársunk levele világítja meg s legjobban -1945.02.13-án este az angol rádió bemodta, hogy Drezdát nem bombázzák, mert egy híres angol államférfi ott végezte iskoláit és így a várost megkímélik. Ennek ellenére a bombázás megtörtént, este 10 órakor kezdődött és 4 hullámban reggel 4 óráig tartott. Több ezer angol és amerikai gép kajtotta végra a támadást. Mi 60 km távolságból figyeltük az éjszakai bombázást, parancs szerint nyugatra vonultunk, de hozzátartozóinkat visszahagytuk Drezdában egy menekült táborban. Reggel a né. pság-on érdeklődtünk, hogy a város azon részén hol családjaink voltak, bombáztak-e? A németek nemmel feleltek. Rossz érzések fogtak el, ezért egy futárt Drezdába küldtem, a futár utközben találkozott az V.cső ker.pk-al. de ő sem, sem a futár nem tudott semmit felderíteni hozzátartozóinkról. Pátkay szds. urral kerékpáron másnap Drezdába utaztunk, oda délután érkezünk meg, azonnal megkezdjük a kutatást, a légvédelmi pincét mg is találtuk. A 4 emeletes épület teljesen kiégett, eltörölte a föld színéről. A német légó osztagok aznap reggel mordták ki az áldozatokat. Családjainkat már ott, nem találtuk de a véres légó csomagjaik sétatlenek voltak. Ebben az épületben 500-an haltak meg, köztük a szda. ur családja és az enyém, felesége, kislányom s kiamiam. Elkekeredésönkben csak szédelegettünk a ronház körül. A néptelen utcákon egyszer csak egy lovasscső. közeledett felénk a hullahegyek közt, álomnak tűnt, hogy honnan került ez ide? Odalépkedett hozzánk, szívfacsaró fájdalomunkban nem sokat törődtünk vele, pedig tollas kalapot viselt s megismertük. Csendesen megszólalt, hogy mit keresünk? Mikor feleltünk, csak akkor ébredtünk fel, hog dr.Boda József őrgy.ur áll előttünk teljes cső.diszben, lőháton. Az őrgy.ur részvétét fejezte ki, a támadást senki se élte túl. A téren megtalálták Ungi Móric főtörő zubbonydarabját, a zsebében igazolványával és húscsirtokkal. Ungi felesége és leánya a szálláson égtek el. A mi légó pincénkben senki se menekült ki, üresen találtuk, de ott maradtak épen a nével ellátotttlégó csomagok. A pince nem omlott be, az épületet ugyan érte találat és kiégett, hozzátartozóink ott fulladtak meg mert nem tudtak kijönni, s nem érkezett segítség idejében. 25 év távlatából a soha nem gyógyuló sebek teljes átérzésével gondolunk a levél írójára s lélekben minden emigráns cső megszorítja kezét